

Chci být kněžnou

Paní učitelka vyprávěla žákům o Babičce spisovatelky Boženy Němcové. Nakonec jim přečetla z knihy příběh, ve kterém kněžna Zaháňská pozvala babičku s dětmi na zámek, a tam je pohostila. Dětem z chauloupky tím udělala velkou radost.

JÁHEN JOSEF JANŠTA

Některým žákům připadalo čtení z Babičky nudné, ale Katka z osmé třídy říká své spolužačce Terezce: „Chtěla bych být také kněžnou, pozvala bych chudé děti na zámek a pak bych měla velkou radost z toho, že jsem udělala těm dětem radost.“

„Kněžnou být nemůžeš,“ říká jí Terezka, „ale chudým dětem udělat radost můžeš.“

„Jak? To bych strašně chtěla.“

„Můžeš se se mnou zapojit do Tříkrálové sbírky. Za vybrané peníze koupí Charita invalidním dětem potřebné zařízení. Uvidíš, jakou budou mít radost.“

Katka se rozhoduje hned. „Jdu s tebou do toho.“

Terezka je také nadšená a hned plánuje: „Uděláme si nádherné oblečení, koruny, naučíme se písničky a uvidíš, kolik vyděláme peněz pro chudé děti.“

Terezka, Katka a její mladší sestra Anička skutečně vytvořily pozoruhodnou trojici králů. Lidem se moc děvčata líbila. Přináše-lad radost všude tam, kam přišla. A lidé rádi přispívali do pokladničky. Katka se svěřila

Terezce: „Já už mám radost teď. Zvláště staré babičky jsou úžasné.“

Skupinka Terezky, Katky a Aničky vybrala rekordní částku. Ředitel Charity děvčatům slibuje: „Až nakoupíme do ústavu nové vybavení, tak se tam půjdeme podívat.“

Katka se nemůže návštěvy v ústavu dočkat. Terezka ji uklidňuje: „Zařízení se musí objednat, dovézt a instalovat. Chce to čas.“

Katka je však netrpělivá a dokonce brblá: „Beztak se na nás vykašlali. Hlavně, že jsme jim vybraly peníze, a teď už je nezajímáme.“

Terezka s ní nesouhlasí. „Tak to není.“ Ale jak to je, nedokáže ani ona vysvětlit.

Obě holky časem na sbírku zapoměly. O to víc jsou překvapené, když za nimi ředitel Charity přijíždí až do školy a před celou třídou je zve na návštěvu ústavu.

Jdou tam ještě s několika dalšími skupinkami hned příští den. Rehabilitační sestry jim vysvětlují, jak nové přístroje dětem pomáhají. Holky pak září štěstím, když vidí cvičení nemocných dětí. Nakonec jim zpívají spolu s ošetřovatelkami děkovnou písničku.

Holky jsou šťastné, když jim invalidní děti podávají ruce a říkají: „Děkuji.“

Terezka se pak venku spolužačky ptá: „Bylo to podobné tomu, jak kněžna pohostila prosté děti na zámku?“

„Mnohem víc,“ jásá Katka, „a nebyla jsem přítom kněžnou, ale přímo královnou.“

Ilustrace: Jirí Vančura

Venkovský kluk z UKRAJINY

Na to, odkud pochází a kde se narodil, nezapomíná člověk ani tehdy, když ho životní cesty zavedou daleko odtud. Nezapomněl na to ani Eduard, kluk narozený v roce 1910 ve Šklini, malé vesničce na Ukrajině nedaleko Lvova. Nevím, jestli dnes ještě tahle vesnička stojí, jestli ji Putinova armáda nevybombardovala. Své rodné země i té vesničky si Eduard vážil až do konce života. Když na to přišla řeč, říkával o sobě, že je jen umouněný venkovský kluk z Ukrajiny.

OTEC JIRÍ BARHON

A řeč na to přicházela zvláště v posledním období jeho života dosti často, protože tenhle kluk, který měl příjmení Haken, se stal snad nejznámějším a nejslavnějším operním zpěvákem 20. století našeho Národního divadla.

Stojí za to si alespoň stručně připomenout nejen to, jak k tomu došlo, ale také to další z jeho pozoruhodného života. Zpěv miloval od dětství, zpívala totiž celá jeho rodina, i babička a prababička, které se dožily více než 100 let a které si obě pamatoval. Přesto měl tatínek o jeho budoucnosti poněkud jinou představu. Chtěl, aby se stal lékařem, stejně jako jeho starší bratr. Což se také stalo, protože děti tenkrát ještě ctily své rodiče a jejich autoritu. Ještě předtím vystudoval dramatickou školu ve Lvově, medicínu pak podle otcova přání v Praze. V našem hlavním městě si připadal jako v Jiříkově vidění, protože životní úroveň a vše další tu bylo pocho-pitelně jiné než v jeho vlasti. Tu měl však ve svém srdci dál a nikdy mít nepřestal. V Praze chodil za dvě koruny na bi-dýlko (místo k stání) do Zlaté kapličky (Národního divadla) poslouchat Zítka a jiné známé pěvce, aniž by přinejmenším tušil, že jednou bude sám stát na jejich místě. Navštěvoval také hodiny zpěvu a jeho učitel ho bez jeho vědomí přihlásil na konkurz právě do Národního divadla, kde tehdy hledali zpěváky do sboru. Eduard tam šel víceméně kvůli němu, aby mu udělal radost. Vůbec nepočítal s tím, že by ho snad přijali, proto při konkurzní zkoušce klidně a bez trémy odezpíval to, co uměl, a pak už se jen divil. Přijali ho nikoli jako sborového zpěváka, ale jako sólistu (jak je důležité dělat věci třeba jen proto, abychom někomu uděla-

Ilustrace: Helena Filčíková

Světový den mládeže (SDM) je setkání mladých lidí z celého světa s papežem. Je to také pout', oslava mládeže, vyjádření univerzální církve a intenzivní okamžik evangelizace pro svět mladých. Přestože je jasně patrná jeho katolická identita, Světový den mládeže otevírá své dveře všem bez ohledu na to, jak jsou církvi blízcí nebo vzdálení. Heslem setkání v Lisabonu v roce 2023 je „Maria se vydala na cestu a spěchala.“

Setkání mládeže se na diecézní úrovni slaví na Květnou neděli a každé dva, tři nebo čtyři roky jako mezinárodní setkání za

účasti papeže. Sdružuje miliony mladých lidí, aby oslavili svou víru a pocit sounáležitosti s církví. Od svého prvního ročníku v Římě v roce 1986 se Světový den mládeže osvědčil jako laboratoř víry, místo zrodu povolání k manželství a zasvěcenému životu a nástroj evangelizace a proměny církve.

Cílem setkání je poskytnout všem účastníkům univerzální církevní zkušenost a podpořit osobní setkání s Ježíšem Kristem. Může se také stát novým podnětem pro víru, naději i lásku všech účastníků ze všech koutů země. V Lisabonu se můžete těšit na Youth Festival, kde bude široká na-

bídka kulturního programu, sportů, přednášek a workshopů. Přípraven je samozřejmě bohatý duchovní program, včetně možnosti ztišení se před Pánem. Vrcholem je setkání s papežem Františkem, křížová cesta, sobotní vigilie a slavnostní závěrečná mše svatá.

Jedna poutnice minulého světového dne mládeže takto vzpomíná: „Celé SDM bylo úžasné. Byl to nepopsatelný pocit modlit se s tolika mladými z celého světa. To člověk jinde nezažije. Už zahajovací mše, kde bylo „jen“ dvě stě tisíc lidí, byla mocným zážitkem. Na popis setkání s papežem Františkem už mi ani slova nestačí.“

Do konce listopadu se již přihlásilo z celého světa 200 000 mladých lidí. Odhaduje se, že na setkání bude jeden až dva miliony mladých lidí. Pořadatelé prosí o brzké přihlášení, aby vše mohli pro poutníky připravit. Žádné kvóty na počet z jednotlivých států nejsou, ale platí, že kdo se dříve přihlásí, ten letí, kdo se přihlásí pozdě, tak jde asi pěšky.

**Sejdeme se v Lisabonu.
Roman Kubín,
ředitel Sekce pro mládež**